

13. Erindi flutt í Akraneskirkju
5. nóvember 1934.
Börnin og dýrin.

~~13~~¹⁴ blöð qto.

Dóra

Erindi flutt í Leikana heitju B. n.ö. 1934
(250 lövur viðstaddir og margir fjellverdur)

14

Mér er elti kunnugt um siðferdis ástand barna í þessum bæ, en gjeri það fyrir að það sé uppgjafan, því að í öllum löndum er þetta brottum. Þess vegna tel ég, að það sé elti e. t. v. alveg að öppri sýnu, þótt mér hafi komið til huga að leita fyrir mér hér um það, hvort elti sé hægt að stofna hér félagstæð meðal barna og unglinga, er fyrst um sinn vildu gefa sig við þó að hugsa um dýrin og hjálpa þeim. Gæðist þá í líðingu við félagstæð þann, er ég myndadi fyrir þessu ári síðan í Reykjadal, meðal nokkura deingja og við nefndum „Fugla vinnufélagið Fönn“. Um þessum félagstæð get ég sagt þetta:

Áður fyrri var engum fugli eða nálegt börnum gætt í fjörum, enda sást varla nokkur fugl stöðumast það, þó allt var elt með hrekkjum og stein-
kast, og jafnvel drepid. Á þessum 9 mánuðum sem félagið hefir stæð, hefi bryfingun orðid sú, að nú má telja endur og fleiri fugla í hundradatali, 500 spalla og gæfa, að þeim koma fljúgandi og syndandi svo miki manni, að hægt er að rétta þeim brand og annað gæðgoti, sem að þeim er rétt, svo að seija upp í nefid á þeim og mi um börnin í höpnum indur und fjörum, með brandmala í höndum um til að gefa þeim; um það vitanlega vinnur börn en þann, sem í félaginu eru, þó þann félagdreyminn er gefa fuglum daglega og nokkurlega, auk þess, sem þin börnin gefa þeim og mi koma deingis til um höpnum saman og baidast þessad möga ganga í fuglavinnufélagid. Síðan ísinn koma fjörum og allar okir lokandi, koma endur fljúgandi í stórum höpnum og setjast á isinn, til að gera sér gott af þó, sem dreyminn og börnin fara þeim. Af þessu sést, að þótt hér sé um stæð og vilta fugla að ræða, sem vorjulega eru stuggja nið og felur, þá eru þeir þegar farnir að fima það, að þanna eiga þeir fríland, hér er vinnu og gæðasömmu mornum að mæta, en elti neinum hrekkja lövum oðamord-
vörnum.

En hváða þydingu hefi svo þetta fyrir unglinga oð dýrin?

Fyrir lýrin (hér fúfama) er fjóringin auðsk, af því sem á framman er sagt; en fyrir börnin og unglungana er hún að minnu áletti eum fjóringameiri.

Jafnframt því sem þau veida dýrsvinir, veida þau einnig mannvinnir; þau veijast á, að hafa umbyggju fyrir þeim, sem bást eiga og hjálpa þeim og effri því sem þau eiga þetta betur og lengur, en því meiri á nægju hafa þau affró; þau fá lottu og númeru stílning á lífinu og tilgangi þess. Í stað þess að eyða tímanum til að stopast og ef til vill að taka sér eitthvað það fyrir hendur, sem þeim er óhólt eða jafnvel óleyfilegt - því hneigðin til starfs og vinnu vaknar aðisnemma hjá börnun og unglungum, - þó þá þau verkefni til að hugsa um og starfa fyrir.

En nú mætti mást seja, að hér sé um létt og lítillfjórteft starf að ræða, en þá mætti auka starfið með ýmsu öðru. Félagid geti auðvitað fót úr hviarnar; það geti stofuad til ýmist komar annarar starfsemi, t. d. samlesturs góðra bóta eða til að lesa eitthvað gagnlegt t. d. sund og léttfimi og yfir hófuð fundid sé ýmist gott og þarft til þess að láta hugann holla við.

Fyrirkomulagid í Fugla vinafélaginu ofþar er þannig, að í fyrstu voru drængirnir aðeins sjö að tölun, einu og dagarnir í viltunni. Þeim var því áhveðin aðeins einu dagur í viltun, til að hugsa um fuglana og gefa þeim. Hver drængur fyrir sig hafði sítt braudgeidar. Ein matsöfnun til að heimsofja þann daginn sem honum var og þá þar affangobrand og braudmylsun handa fuglunum, því nóg féllist til af þessu alla viltunna. Síðan mættu þeir og mæta ávælt í hvarjum sunnulegi með minnisbótina sína og sýna mér, hversu margar fugla og hornar legundar þeir voru, sem þeir sáu á Tjorninni og gáfu brand. Hied því 500 síðarnir að þessu allar þessar bótur þeirri saman, getur maður sed, hversu margar svanir eða margar viltar endur eða þá aðrir viltir fuglar, voru á Tjorninni þann og þann daginn hvern þessi eða hin fugla legundin kom í vortu fóri í handi, t. d. loau, Krían,

Eg þessi safnað fjölda sagna um ýms dýr - þær eru allar sammar - sem sýna
oss ótal marga aðaláunlegustu eiginleikana dýraanna, einn þann mæðmáttina
og stál eyrni lægja mér að tilfara að einu 3-4 þeirra niðri stuttlega:

1. Eins og skunnast er búið lundium sér hræður sitt laugr inn í holu og þar
verpir hann einu eggjum sínum. Þegar veldimáðurinn rekur veldi á hald sitt,
langan járnkrók inn í holuna til að draga fuglinn út úr henni og dröpa
hann, verður fuglinn þá fyrst fyrir að reyna að bjarga af lívi sínu og þyggst
hann geta það. Hann reynir að ná eggjum eða unganum, undir hönd sér og
lopar hann þannig fylgjast með sér út í dýr holunnar svo að hann seti ekki
sinnu fotleggum sem hann sjálfur. M. Ö. Ö: hann reynir fram í opin dandau
að frelsa barnid sitt, þetta einu seir hann í, frá þeirri glötun, sem hann
sér að hann sjálfur á í vandræðum. Er úr hæft að komast lengra?

2. Kisa lá í ketlingi - þá ein einu sem hún átti - úti í stéir, sem nokkur
stod hún einu. Konan í húsinn var góðsón þorra; hún vissi af þessum
vesalings flötungi úti í stéirinni, og að enginn hirti um hann sta ketling-
inn; Konan lét því ávalt einhverri bíta handa Kisu í höfðunum hjá
sér og Kisa hljóp með hann út í stéirinni til að gæða sér á og barni sínu.

Einu morguninu, þegar konan stó á fötur, lét hún kattamatinn í höfð-
urnar, eins og vant var. Stólu síðar stó hún út og sa, að maturinn var
óhræfður, og göndu Kisu sí hún hóerzi, heldur ketlinginn, sem úr
lá í höfðunum. Hún tók hann í hús sitt og fór síðan út í stéir til að
vita um göndu Kisu, móður ketlingins, en hún lá þá dauð á gölfum
í stéirinni og hafði sýni loga elski konnert alla leid í bali sitt, en hún
hafði lofid við að flytja ketlinginn að dyrum konunnar, sem svo
oft hafði hjálpað henni áður og hún tróði úr brygg allra manna fyrir
barni sínu, en hún fann að hún var dauðsjúkt orðin og gat ekki lengur annað
hann sjálf.

3. Í kringum smá-lón eith voru allhá og bréidster á alla vögu nema einu; þar var ós og fylltist lónid oða fændist af sjónum sem um hann nam. Á lóninu sat ónd ein með sjö unga sína, ný-stéidna úr eggjum og léðu þeir sér í kringum mædur sína, stungu sér og komu upp aftur með eitthvert óti í nefjum og hafði óndin sterksar gætur á þeim og févi hód útfallinn úr lóninu léid, og rín var svo komid, að óndin bjóst til að synda út úr lóninu með unganum, en þá bar svo við að hód veldibjöllur komu fljúgandi og settust sín á hvora hlid óssins, sýnilega í þeim tilgangi að varna óndinni útgöngu þá léid, enda fór henni að verða órótt, févi hún sá að þarna voru komnir stórnir gestir. Hún reyndi að stéidna yfir stéidna, en þá gátu unganum ekki fylgt henni og létu hún að févi að lónid var að fæmast. Eftir þessu voru veldibjöllurnar að bida og hófu ný starf sitt: þeir flugu upp og þaugad sem óndin var með unga sína og fótu þá hvern af öðrum og gleypu þá með húð og hári myr ekki voru eftir nema févir, en þá komu hód veldibjöllur þeim til hjálpar og fótu hód, var þá ekki eftir nema einu, en hann vardi mædirina með févi að synda með hann upp að stérum og láta hann klára undir vöng sínum. Þóðan á þessari stéru stóð, var allt í ljá og fændri á lóninu: Óndin reyndi að verja unga sína, en veldibjöllurnar hrændu þá jafnstjótt sem þeir komu upp úr sjónum og drágu þá og átu. — Vei sjáum í anda hína hræðdu mædur vera að verja af hódum sínu og hófa í eftir þeim hverju af öðru í hlór og gín óvinanna; hún ver þá einu og hún gætur, en þó ekki haldid eftir nema einum einasta uppsinu eigi. Þá er mædur ásk óljósins, sem reyndi að verja þá alla fram í opinu dauðum. — En hód gerir mædirina sem hófín í ós og í frá? Hann gerir ephert! Hefdi hann ephert gefad gert? Jái, hann gat hlaupid til óstuggad óvinum um frá vestrings óndinni og ungunum, a. m. h. áður en þeir drágu þá alla.

Á þe notkanni í norðliggjandi sjótu var áður fyrrum húsnum svo
 hálft, að vestast í bæjarhöndinni var fjösið, þá stofan og bæjardyrnar
 og var gengið úr þeim síð til hrossar handar, í stofuna að vestan og eld-
 húsið að austan, sem var nosta hús að austanverðu við bæjardyrnar, þá
 kom stremman og þar endaði bæjarhöndin, en austan við stremmuna
 og svo sem svarði lengd hennar var smíðjan, á aðgerða 4-5 föðnum
 innan en stremman oð frá bæjarhláðinu. Þegar atkvæðir sá gerdist, er mi
 sepi frá, stóðu bæði bæjardyrnar og stremman opin. Frú í bæjardyrnum
 en þó voru langar mjó, eins og þá var lík, lá hana á munn sinn,
 en mi tóku hana tveir menn, fóru með hana út í smíðju og hjuggu of
 henni höfuð og lojdu hana síðan strax frá sér. Þá á þá svo víð, að hon-
 un stóð upp og þaut út úr smíðjunni, fram með stremmu og gnum, vestur
 hjá stremmudyrnum opnum og alla leiðinni í bæjardyr, þar sem
 margar hennar voru, en þar datt hún niður og stóð ekki upp aftur.
 Þetta sán þeir tveir menn, sem fóru með hana út í smíðju og af-
 lífidu hana þar, ~~hann~~ og einnig sán þetta vinnukonan og tvö
 börn, sem voru úti í hláðinu, en huan hljóp vestur með bæjar-
 höndinni inn í bæ. Sagan er því sönn og vottfest. Hún sýnir, að
 lífid urt út yfir gróf og dauða og að sterkar hysanir, ein og elsta og
 mæðraðs óða þá hatur og hefðargjafi, mun einnig ná út yfir þau
 fatamót og því ekki öllu vera lokið með líkams dauðannum.

Semiloga er það leyfileg og réttmæt hysun, að létu svo á, að hér munu
 mæðraðin, þótt að ein sé nu dýr að ræða, hafa haft svo sterkar hysanir til
 afkomis síns, að þótt hysanirnar hefji ekki orðið við stölu við þroppinn,
 þótt höfuðid vori af. Eða hvi hljóp huan ekki inn í opnar stremmudyrnar og
 hvað vísaði henni leið frá smíðjudyrnum fram á hláðid og inn í bæ, til mýranna?

J. Rots ótta óg að segja yður eina sögu, ekki eftir að hún sé falleg eða til góðs
eftirlausis, heldur til þess að benda á hana áður til varnaðar:

Það var rétt fyrir árslokum 1925, að bláð eitt í Rauðmörku lagði þessa spurningu
fyrir lesendur sína: „Hvad viltu að nýja árið fer þér og þinni fjöð til handa?“

Þóðda mög svoð bærunt bláðinn og það birti þau flest öll. Medal þeirri er
svörinu voru Stauning, forseti, áður en Þaua, Steinnkeiðandi, fíngmáður, ásam
mögnum áður háttsetnum embættis mönnum réttisins, listamönnum og
stáldrum þar á medal stáldkossa einu og vöktu svoð hennar meöta athygli, en
þau voru á þessa leiu: „Gj heli níu helid það heita fram í svári mínu, sem óg
ósta að vardi mér og fjöð míni til meötrar gleði og gófu á komanda ári, en óg
vil að loknum átti þó þá fram, sem óg ekki vil að heudi mínum manni í
árinu síu í framtidinni. Gj á hér úid það“, segr stáldkossan, sem níu er álitum
kunnug óttid af málsóku þeirri og dómi sem birtist nýlega í bláðnum laudsin.
Óttann þeim er lásu til miðilltar stölfingav, að baltari einu þu eij fleðings-
kott sem ralist imi á braudgerðar hús hans til að ~~þu~~ húa nokkru braudmota
af gólfinu og sedja hungur sítt, og fleygdi vestingsdýrim íni í glóandi ofurinu.
Dýrid hljóp í dauðans ofbodi út úr ofurinum eins og fleygt vðri lojandi eld-
knetti, en þá fótu baltarinn kottinn aftur og fleygdi honum íni í ofurinu.
Hvilik þuðlnuötha! Þetta er soo hryllilegt að óg á balt með að segja þu þu,
en jafnvel einu mérni undrum værum þó dóinnu síu er feldur var í málinu,
þu þetta þuðlnuöth, sem þauing fóu að úid steynlausu steyrninu, var
dauður - ja, hvernig leit dóinnu á þeum au verðnað mannis?
Það er ótrúlegt, en sath: Hann dauði hann í Ökróna velt!
Gj ósta þu þess, að fjöðin eignist aldrei stélu au baltara og óg ósta þess,
að fjöðin eigi hvorki né eignist stélu au dóinnu!“
Rots ótta soo stáldkossan þessu úid: „Hefidú lofuð ekki ávalt“

Þessi á sér stauda og hún gæði það elsti hér: Þóðin hafa líka sagt frá því,
 að baltari þessi lagdið vektur. Hann bjó á herbergi á 4. hæð í hinni einu
 og það braut til Kaldrahlöta fyrir mánuðum eftir að hann flýgdi í flekkings/lekkings
 lövvegis inn í loyandi ofnum, en vegna þess að baltarium var vektur, náðiót elsti
 til hans í tóla tíð. svo að honum yrði bjargad. Hann fór í því ferma hjálpar í
 loyandi bál, komót aðeins út í hús þakid en hvarf inn í hús loyanda eldhaug og
 var til þess telid, hvern annlega hann barót af. Þessi er frásoju stáld-
 komnumar elsti, en hún er lórðómskít mýg og á taktanlog, jafnvel elstisíft
 um dómaraum. En þannig er, því mýdur, mögum manni fæid, að hann
 finnur elsti til með vagnarlausum dýgnum, hvernig sem með þau er
 fæid og lítur svo á - eftirann annars hversar notkud um það - , að þau séu bódí
 steyndaus og til finningar laus. En til er, sem betur fer, annar dómari,
 sem elsti lítur sömu augum á slétt mál, sem óer mannumis og eru afi-
 lok baltarans beudling til vor um að svo sé.

Í fyrrasumar, 1933, voru 42 börn í vögum Odd-Felluwa í barnahóli þeirri við
 Silungapoll. Síðastliðið sumar voru börnin þar 64 að tölun, á aldrinum frá 1/2
 ára til 10 ára, 42 stúlkur og 22 drengir. Gyvar þar svo að sozja daglegur goster og
 kann þeir frá mörgu að sozja frá þessu inndla barnahólinu. Í þetta sinn vil ég að einu
 minnst á, að þar var miðid og fjölbreytt fjöglalíf. Í grunni húsins, sem ekki er
 stéinlindur átt 4 m á mærlur breiddar sín. Fokur af adma frá húsinn var krótt og
 smá fúflum, stéinþlun, sótstíðjann, myri spítum og löngulun, er allir áttu
 breiddur sín í hraunum og lypji og víðvörnum lautumum þar í kring. Þó af adma frá
 lífili flót, sem börnin höfdu rólu sínar og salt, átti lóa ein breiddur sitt badi árin
 og yngadi þar út. Á hverjum dög fluttu börnin heim og yngum hennar niðri og
 meilið brand í breidd og svo spótu var hún ordin, að hún króppadi í brandid í lögum
 barnanna. Á sundruna Silungapolls, sem er fullur af sundri og stórr silungum, er
 blástararengi og upu þar margar endur. Á hverju kvöldi fóru börnin með
 brand fram í vatnshálsnum og stíldu það þar eftir og þegar kvæt var ordid og börnin
 komu til náða, kom allar anda hópurinn með unga sína upp í lík völlum og gerdu
 sér gott og því sem börnin höfdu lagt þarna fyrir þótt. Áður en börnin fóru, voru
 endurnar ordnar svo spakar og ein þann ynguminn, að þeir komu sundandi að hálsnum
 um ef þeir sán barn eða fá börn ganga fram að vatninu.

Soo vout þótti börnunum um alla þessa fjöglu, að ef þau vissu að þeir áttu breiddur
 sín líf, eða þau, héldu þau því leyndu fyrir hinum börnunum og komu á móti
 mér voutur á vög, til að segja mér frá því fyrirkom og einum manna, svo að ég gæti falið
 þeim lada 3^{ur} í seun að hafa munjón með breiddunum, gefa fjöglunum brand o.s.frv.
 og munfrum alt fyrirskipanir um, að gætu þess að fjöglunir yfdu ekki fyrir öndi.
 Þau komu og sógdu: "Eg fann breiddur's gótt, það veit enginn um það nema ég og hann
 Siggj. Hóndu og sjáðu, hvaða fjögl átti það sí." Síðar sógdu þau: "Þú er 2 mgar
 komu hjá lórunu, en ekki nema 1 hjá stögarferotinu, þarna í launum

hjá stóru völdum, manstu, sem við hlóðum í fyrra og þú með okkur og svo eru
Kornir & ungar á þollum og þeir eru farnir að éta braud."

Þessum í sennan komu þau norri átt í móti mér, langþ vestur í vegg og voru
áhyggjufull niðr og sögðu, norri átt í einu, áður en ég gat heilo að þeim:
"Jóh! - Heydu Jóh! - Við fundum dauðan fugl í hrauninu í morgun! Ó, hvað það
var líkindlega hann var dauður. Snyrillstórninn, sem var herra í morgun
hefir líklega slogið hann."

"Hæi," sagði ég, "hann hefði þá efið hann, eða var hann étinn?"

"Hæi, en það bladdi úr honum! - Já, við getum etlið við því gert," sagði ég,
"Við stulum jarda hann hjá hrisinu, svo þú mynd, í hvert sinn, sem þú sjáir
líkind hann, að hann var saklaus og líf, sem langaði til að lifa, en vart að deyja,
og að það eigum við all fyrir höndum. Þess vegna eigum við að hjálpa öllum til að
lifja og njóta lífsins sem best." Þessum við svo öll heim, hljóð og þögn, og
jardsungum litla dýp með almennri þátttöku og sömndi alla barnanna.

Heim frá, þó ég sá: "heydist sagt: Við stulum passa fuglauna betur, svo
snyrillinn náir etlið í þá!"

Éitíð híf fyrsta sem börnunum er fyrir skipað í helium er það, að hrekkja
euga stæpum, heldur þúga ávalt um að hjálpa þeim og hana þó að sér með
þú að gefa þeim mat, enda fella loan og smá fuglaum í hrauninu margan
madrinn, sem börnin fæddu þeim í heidun ein, auk braudins.

Ég er samfordur um, að þessi umörmun fyrir fuglunum, var þess valdandi,
að börnin sjálf lifðu í sátt og samlyndi hvert við annað, án þess að sjá
hvert öðru niðrum í orði eða verki. Það er ótrúlegt að þá börn hafi horið
þeir svo vel saman, en það er sátt: Engin hrekkja né stýðar yrdi hvert
í annars gæð, heldur einlegt og saklaus gleði og ándrjú hjá öllum. Þetta
nefnt selulef, sem aldrei gleymist, þeim né öðrum, en þar voru.

Mér andist elsti síni til að segja gólu, fleiri sögur af þessu tæi. Eftir þess
allar lörðvinsrúttar og votta að þess veli samind og samþing allra góðra manna
og barna með dýrumum, þessum hjálparvona smalingjum, sem er varnad
þess að láta litfimmingar sínar í ljósi, veita á mið af þess markaðan hótts.

Enn og óg veit að ádan er það samþing mín, byggd á reynslu, að betra upp-
eldis mital fyrir börn og unglinga er naunnast til en það, að velja hjá þeim
kostleisa til dýranna og hafa samind með þeim. Með því fá börn og unglingar
eitt hveð gott og gagnloft verkefni til að hugga um, því notleikurinn, í hvaða
mynd og hvar sem hann kemur fram í sínu rétta edli, miltar og mykri
skapid; hann leiddi á rétta vögu en aldrei rangan.

Það er slíkt verkefni, sem börn og unglingar miltinnans vartlagar um.
Að stundidid algar í ednu þeirru, starfs löngunin leitar útþingun og þá
er um að gera, að finna gott og góðgandi verkefni fyrir þau, mállfni, sem
þau geta beitt kröftum sínum fyrir og það þarf umfram allt að vera gott og
við hinn eldri erum steyld til að hjálpa þeim til þess að leysa það vel
af hendu. Börn og unglingar eru einmitt að leita að slíkum verkefni, en í
hugsmarleysi þeirru og afsteifuleysi hinni eldri, leidda þau oft út í glapskiptu
og villi góttu. Og hvar er sá er elsti vill rétta þeim hjálparhönd og leið-
rétta þau?

Fyrsta og naunnastasta stilyddid fyrir því, að börnum og unglingum fari
að þykja vott um dýrin og hjálpa þeim er það, að þona börnum í
stiltning um að dýrin hafa litfimmingar, sína og við, að dýrin eru
godd yrus um góðum eiginlegheitum, einn og við og ein þann, að
miðmátt þeirru til afkönnu sína, er engu síður heit og hjartanleg
hjá þeim en okkur til barna okkar að þeirru sem við elokum
heitast.

Eins og öðr væk að í upphafi þessa máls var hugmynd
 mín með fót minni kóngad sí, að leita fyrir mér um
 stofnum félags hér, í leikinu við félag þad, er og stofu-
 aði með úrvæli nokkurra draugja í Reykjavík, stóradl.
 vefur. Og mi þer svo síns taflega heppilaga tel, að
 hér á málal vos er sá maður, sem með réttu má
 segja um, að eigi alla draugi í Fótlandi. En þar
 í samrétti vitanlega átt við þá draugi, sem hann
 nor til, þótt hið skýja vitanlegt, að áhrif
 hann og margra ári sparfsemi, má til allra
 draugja í landinu og öllum til gæfu og blessunar.
 Það er miverandi þessu ydar, séra Fridrik Fridriksson.
 Ég hefji nú hugað mér félagið stofuad, að eins og fyrst,
 um sínu með 10-15 draugjum, á aldri um 10-15 ári
 eða þó yngri eða eldri effer vild og mun fram allt góðs
 og síðrinda draugi, sem ætíð gætu öðrum til fjörnmynda
 í starfi sínu og að hún eigi fyrst um sínu að vera að sínu
 fölgum í þó, að heyrna að hún að sér vilta fugla, með
 þó að gefa þeim mat, sínum mjálkt braud í hverj-
 um dögum og skiffi verkum með þeim þannig, að hver
 draugur hefji sínu ákvæðna dag - einn í viku - til
 þess að gjöra þetta. Séu draugjum 7 ári og dagarnir
 í vikunni - öftr hún er að vera varanum og imba
 starfð af hendi þegar hún er örn hundradir þó þess,
 vikin, öftr þarverandi úr þessum.
 Hver draugur ætti að hafa bók hjó sér, einu og þó

er ég er hér með, og skrifa í hana all það er að
 starfi hans ljúfa. Ad þann hátt gefid fuglunum
 mat þann daginn, hversu margi fugla hann hafi
 séð þann dag og hverjar tegundar þeir voru, og þann
 þekkir þú. Þetta gæti orðið ógötur grundvallar
 undir ábyggileysu skýrslu minn fugla lífit hér á byggdar-
 laginum. Seggu mi, f. d. í vorin, er hóan kemur. Hóda
 dag sást hún fyrst? Eða hóan, hversu kom hún og
 hvernig sást hún síðast minn samarið?

Minn kynni nú að vilja segi: „Er nokkur þótt í þessu
 og kemur það að nokkru gagni?“

Jó, það veður eftirtekta barnanna í gnum þess - fleiri
 en þessu, sem þau annars láti sér óvithomandi.
 Það veitir þeim verðgæni til að vinna að.

Það veitir þeim glæði þar þau sjá árangur af göttri
 starfsemi fyrir gótt mál efni.

Það verður líkbarstaf fyrir saklausu dýrin,
 sem ekki gefa létid tilfumingar sínar í ljósi
 eða sagt til hver þau þarfnað.

Það gefur börnin hvarfþeggja í seum: meiri og
 bletti dýravinnu og minn létid meiri og bletti mann-
vinnu.

Ég hefi gefid herna með sjónum í dag og séð margu
 vilda fugla, endur, svart fugl, stelka og sendlinga,
 allir hafa þeir verið að létid sér að gótu og fullnægja
 þótt sinni. Ég álit, að börnin herna fyrir innan

Hösnir - ég veit ekki hvað lövin heita - sér ágor-
logi til þess fallins, að hana fúglana að lörnum og það
get glott mörzan, en engu þryggjeda skóðat.

En þá er að minnast í það, hvar lövin eignar þá matinu
handa fúglunum? Hér er svo þátt bjótt, að ég vona og
bjótt vil að hinni fullorðnu vilji gleða lövin með því
að halda þó til hoga sem tilfellið í heimilum þeirra
og sem þeir mást hafa í söfnd alla -

! Og svo lofs: Komist þessi litla vívur til félags
skógar í, og ef hann reynist vel, sem ég vil vona, þá
má fara út Wíamur svármur og láta hann ná til
yngislofs annars þess er lövin hefdi gagn og gannar
af að irka, t. d. Leikfimi, sund o. s. frv.

Þótt mástá eplei verði hinni eða feliþfiri til að
stofna með félög hér ~~í stöðum skyni, þar í hinni~~
að þessu ^{er ni á kvöld} stöðum, þessu skyni, þar ég heftan með
þeirri von, að madurinn, sam í alla drengi hér í
stáðnum þinu og hann í alla drengi í fótandi, muni
skrif mér innan fárra daga og segja mér nafn og
aldur þeirra drengja, er vilja taka þátt í slíkum
félagskap, og ég vona að allir hinni fullorðnu og þó
einum barnavina félög það er mig var þótt hér í
gæðvöldi og sem ég vona að verði stofnað, stýðir
alla góða villeitni alls góða barna og unglings, er
vilja vinna að því að örvum líti sem best, læri

memoriam of Mallesingum.
Held for the memory of good shepherds.
Verid. all blessed by all!